

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 858/2567

นาง ภ.โจทก์ นาง ถ.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 170, ป.วิ.อ. มาตรา 185, ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 86, ป.อ. มาตรา 264, ป.อ. มาตรา 265, ป.อ. มาตรา 266

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 170 บัญญัติว่า คำสั่งของศาลที่ให้คดีมีมูลย่อมเด็ดขาด ซึ่งหมายถึงคู่ความไม่อาจอุทธรณ์ฎีกาโต้แย้งคำสั่งศาลชั้นต้นที่ให้มูลได้ แต่เมื่อคดีขึ้นสู่การพิจารณาของศาลอุทธรณ์ หากศาลอุทธรณ์เห็นว่าการกระทำของจำเลยตามทางไต่สวนมูลฟ้องไม่เป็นความผิดแล้ว ศาลอุทธรณ์มีอำนาจพิพากษายกฟ้องตาม ป.วิ.อ. มาตรา 185 วรรคหนึ่ง ได้ คดีนี้ ศาลชั้นต้นไต่สวนมูลฟ้องแล้วให้ประทับฟ้องเฉพาะข้อหารับของโจร เมื่อศาลอุทธรณ์วินิจฉัยปัญหาข้อเท็จจริงตามอุทธรณ์โจทก์ในส่วนความผิดข้อหาลักทรัพย์กับข้อหาปลอมเอกสารและใช้เอกสารปลอมแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงรับฟังไม่ได้ว่าผู้ตายและจำเลยร่วมกันลักโฉนดที่ดินทั้งสี่แปลง และรับฟังไม่ได้ว่ามีการลักสมุดเช็คตามฟ้องเกิดขึ้น ซึ่งโจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยร่วมหรือสนับสนุนผู้ตายลักทรัพย์ในวัตถุแห่งการกระทำเดียวกัน ศาลอุทธรณ์จึงมีอำนาจวินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมายในส่วนความผิดข้อหารับของโจรว่าที่จำเลยครอบครองโฉนดที่ดินและสมุดเช็คดังกล่าวต่อมาย่อมไม่เป็นความผิด เพราะความผิดฐานข้อหาของโจรตามฟ้องต้องเกิดขึ้นภายหลังการทำความผิดฐานลักทรัพย์แล้ว ปัญหาข้อนี้เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยที่ศาลอุทธรณ์ชอบที่ยกขึ้นวินิจฉัยได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ไม่เป็นการขัดต่อมาตรา 170 และไม่เป็นการวินิจฉัยนอกประเด็นดังที่โจทก์อุทธรณ์ คำพิพากษาศาลอุทธรณ์จึงชอบด้วยกฎหมาย

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 86, 264, 265, 266 (4), 334, 335, 357 ศาลชั้นต้นไต่สวนมูลฟ้องแล้ว เห็นว่าคดีมีมูลเฉพาะข้อหารับของโจร ให้ประทับฟ้องในข้อหาดังกล่าว ส่วนข้อหาอื่นให้ยกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้อง โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นในชั้นนี้รับฟังเป็นยุติว่า โจทก์กับนายอุดรเป็นสามีภริยากันโดยชอบด้วยกฎหมาย มีบุตรด้วยกันสองคน คือ นายภัทรธวัฒน์ (สามีจำเลย) และนายธนัทพัชร เมื่อวันที่ 21 พฤศจิกายน 2546 นายอุดรถึงแก่ความตาย โจทก์ยื่นคำร้องร้องขอเป็นผู้จัดการมรดกของนายอุดร วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2547 ศาลจังหวัดกาญจนบุรีมีคำสั่งตั้งโจทก์เป็นผู้จัดการมรดกของนายอุดร นายอุดรมีทรัพย์สินคือ ที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ 105953, 21447, 21448 และ 7352 ตามลำดับ และทรัพย์สินอื่นอีก ส่วนจำเลยเป็นภริยาโดยชอบด้วยกฎหมายของนายภัทรธวัฒน์ผู้ตาย ซึ่งถึงแก่ความตายวันที่ 14 มีนาคม 2564 สำหรับความผิดข้อหาลักทรัพย์ กับข้อหาปลอมเอกสารและใช้เอกสารปลอม ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ขอให้ศาลอุทธรณ์ประทับฟ้องทุกข้อหา ศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องโจทก์สำหรับความผิดข้อหารับของโจรด้วย โจทก์ยื่นฎีกาฉบับแรกลงวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2566 ศาลชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับฎีกา ต่อมาวันที่ 2 มีนาคม 2566 โจทก์ยื่นฎีกาฉบับที่ 2 พร้อมกับยื่นคำร้องขอให้ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาหรือลงชื่อในคำพิพากษาในศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์อนุญาตให้ฎีกา

ศาลชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับฎีกา โจทก์ยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับฎีกา ศาลฎีกามีคำสั่งให้รับฎีกาของโจทก์เฉพาะข้อหารับของโจรตามฎีกาฉบับลงวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2566 มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์เพียงว่า การที่ศาลอุทธรณ์หยิบยกข้อหารับของโจรขึ้นวินิจฉัย แล้วพิพากษายกฟ้องโจทก์ในความผิดข้อหานี้ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า แม้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 170 บัญญัติว่า คำสั่งของศาลที่ให้คดีมีมูลย่อมเด็ดขาด ซึ่งหมายถึงคู่ความไม่อาจอุทธรณ์ฎีกาโต้แย้งคำสั่งศาลชั้นต้นที่ให้มีมูลได้ แต่เมื่อคดีขึ้นสู่การพิจารณาของศาลอุทธรณ์ และศาลอุทธรณ์เห็นว่าการกระทำของจำเลยตามทางไต่สวนมูลฟ้องไม่เป็นความผิดแล้ว ศาลอุทธรณ์มีอำนาจพิพากษายกฟ้องได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 185 วรรคหนึ่ง คดีนี้ ศาลชั้นต้นไต่สวนมูลฟ้องแล้วเห็นว่าคดีมีมูลเฉพาะข้อหารับของโจร แต่เมื่อศาลอุทธรณ์วินิจฉัยปัญหาข้อเท็จจริงตามอุทธรณ์โจทก์ในส่วนความผิดฐานลักทรัพย์กับปลอมเอกสารและใช้เอกสารปลอมแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงรับฟังไม่ได้ว่าผู้ตายและจำเลยร่วมกันลักโจนที่ที่ดินทั้งสี่แปลง และรับฟังไม่ได้ว่ามีการลักสมุดเช็คตามฟ้องเกิดขึ้น ซึ่งโจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยร่วมกันหรือสนับสนุนผู้ตายลักทรัพย์ในวัตถุแห่งการกระทำเดียวกันเช่นนี้ ศาลอุทธรณ์จึงวินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมายในส่วนความผิดฐานรับของโจรว่า การที่จำเลยครอบครองโฉนดที่ดินและสมุดเช็คดังกล่าวไม่เป็นความผิดฐานรับของโจร เพราะความผิดฐานรับของโจรตามฟ้องย่อมต้องเกิดขึ้นภายหลังการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ แล้วพิพากษายกฟ้องโจทก์ได้ เนื่องจากปัญหาข้อนี้เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยที่ศาลอุทธรณ์ยกขึ้นวินิจฉัยได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ไม่เป็นการขัดต่อมาตรา 170 และไม่เป็นการวินิจฉัยนอกประเด็นดังที่โจทก์อุทธรณ์ คำพิพากษาศาลอุทธรณ์จึงชอบด้วยกฎหมายฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

อัจฉรา วรวิงศ์ · ธวัชชัย รัตนเหลียม · ปรีชา เชิดชู

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/858/2567>